

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2404/2025
11.03.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., Општина ..., чији је пуномоћник Марко Љуштић, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва за производњу и трговину на велико и мало „Машино Промет“ д.о.о. Врање, кога заступа пуномоћник Бора Ристић, адвокат из ..., ради утврђења преображаја радног односа, поништаја решења о годишњем одмору и поништаја отказног решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/24 од 03.04.2025. године, у седници одржаној 11.03.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/24 од 03.04.2025. године у делу става првог изреке, којим је потврђена пресуда Основног суда у Врању П1 316/23 од 29.07.2024. године у делу става 1. изреке којим је одбачена тужба да се тужени обавезе да са туженим закључи уговор о раду на неодређено време почев од 18.01.2023. године, ставу 2. изреке у одбијајућем делу и ставу 3. изреке.

II У преосталом делу ревизија тужиоца се ОДБАЦУЈЕ.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 316/23 од 29.07.2024. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време од 18.01.2023. године на радном месту ..., док се у делу којим је тражено да се тужени обавезе да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време почев од 18.01.2023. године у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, тужбени захтев одбацује. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи решење о отказу уговора о раду тужиоца од 21.08.2024. године као незаконито, да тужиоца врати на рад и распореди на послове који

одговарају његовој стручној спреми, знању и способностима у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење о коришћењу годишњег одмора за 2022. године од 23.06.2023. године у трајању од 01.07.2023. године до 10.07.2023. године, као незаконито, као неоснован. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да суд поништи као незаконито решење о коришћењу годишњег одмора за 2023. године од 28.06.2023. године у трајању од 11.07.2023. године до 26.07.2023. године, као незаконито, као неоснован. Ставом петим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3413/24 од 03.04.2025. године, ставом првим изреке, потврђена је пресуда Основног суда у Врању П1 316/23 од 29.07.2024. године у делу првог става изреке којим је одбачена тужба у делу да се тужени обавезе да са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време почев од 18.01.2023. године у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде, у ставу другом, трећем, четвртм и петом изреке и у овом делу се жалба тужиоца и туженог одбијају као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда у усвајајућем делу става првог, тако што је утврђено да је тужилац код туженог засновао радни однос на неодређено време почев од 25.01.2023. године на радном месту ..., док се део тужбеног захтева тужиоца да се утврди да је радни однос засновао на неодређено време од 18.01.2023. године до 24.01.2023. године одбија као неоснован. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију побијајући пресуду у целости, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права и погрешно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23), Врховни суд је нашао да је ревизија туженог делимично неоснована, а делимично недозвољена.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је са туженим закључио више сукцесивних уговора о раду на одређено време. Први уговор закључио је 18.01.2021. године. Последњи уговор о раду тужилац са туженим је закључио дана 01.04.2023. године за период важења до 30.06.2023. године. Сво време тужилац је обављао послове Након 26.07.2023. године тужилац је сматрао да му је радни однос престао и није се враћао на посао. Донета су два решења о коришћењу годишњег одмора и то за 2022. годину дана 23.06.2023. године који одмор је трајао од 01.07.2023. године до 10.07.2023. године, а друго решење је донето за годишњи одмор за 2023. годину дана 28.06.2023. године у трајању од 01.07.2023. године до 26.07.2023. године. Тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду од 04.08.2023. године. У упозорењу је навео да постоје разлози да се откаже уговор о раду од 01.04.2023. године због повреде радне обавезе прописане чланом 179. став 2. тачка 5. и члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду и члана 125. став 6. тачка 9. Правилника о раду, као и одредбе члана 28. став 6. тачка 9. уговора о раду. У образложењу упозорења

наведено је да је сходно закљученим уговорима послодавац овакав уговор сматрао као уговор на неодређено време, да је тужилац након коришћења годишњег одмора 27.07.2023. године требало да се јави на посао, али није долазио све до 04.08.2023. године, а није оправдао одсуство. Тужени је донео решење о отказу уговора о раду од 21.08.2023. године због неоправданог изостанка с посла почев од 27.07.2023. године до 04.08.2023. године. Решење о отказу тужилац је примио 04.08.2023. године.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је сходно одредби члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005... 95/18) закључио да је тужилац (обзиром да је непрекидно радио код туженог дуже од 24 месеца) засновао радни однос на неодређено време. Радио је исте послове. Стога је усвојио тужбени захтев тужиоца и утврдио да је тужилац засновао радни однос код туженог на неодређено време почев од 18.01.2023. године на радном месту Одбацио је део тужбе са захтевом да се обавезе тужени да с тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време од 18.01.2023. године. Одбио је тужбени захтев да се поништи решење о отказу уговора о раду од 21.08.2024. године и да се тужилац врати на рад из разлога што у периоду након 27.07.2023. године од када тужилац није долазио на посао, а изостанак није оправдао, те му је сходно члану 179. Закона о раду, као и члана 29. став 6. тачка 9. уговора о раду од 21.08.2024. године престао радни однос. Одбио је захтеве тужиоца за поништај назначених решења о годишњим одморима, закључио да сходно члану 68. став 1. Закона о раду запослени не може да се одрекне права на годишњи одмор, а према члану 75. Закона о раду послодавац одлучује о времену коришћења годишњег одмора. Назначена решења о годишњем одмору донета су у складу са законом.

Апелациони суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда у делу који се односи на одбачај тужбе да се обавезе тужени да с тужиоцем закључи уговор о раду на одређено време и одлуку у делу који се односи на одбијање захтева за поништај решења о престанку радног односа и решења о коришћењу годишњег одмора (став први изреке другостепеног суда). Преиначио је првостепену пресуду у делу којим је утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време од 18.01.2023. године до 24.01.2023. године налазећи да је тужилац засновао радни однос на неодређено време са туженим почев од 25.01.2023. године, па је сходно томе преиначио првостепену пресуду.

По оцени Врховног суда, другостепени суд је на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право. Закључено је да је првостепени суд правилно поступио када је одбацио тужбу тужиоца да се обавезе тужени да с тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време јер се тиме дира у аутономно право послодавца с ким, када и под којим условима ће да закључи уговор. Правилно је оцењено да нема основа за поништај решења о отказу уговора о раду тужиоцу од 21.08.2024. године, ово из разлога што је евидентно да је у току поступка утврђено да је тужилац засновао радни однос на неодређено време, али да се исти није јавио на посао након истека задњег уговора који је закључио са туженим, те да му је правилно отказан уговор сходно одредби члана 179. став 3. тачка 8. Закона о раду којим је прописано да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Према члану 29. став 6. тачка 9. уговора о раду од 04.01.2023. године закљученог између тужиоца и туженог, прописано је да повреда радне дисциплине представља и непружање доказа о

оправданости изостанка од 3 дана (недостављање потврде лекара). Тужилац није доставио назначене потврде. Тужени није повредио правила поступка о дисциплинској одговорности јер је тужиоцу уредно доставио упозорење о постојању разлога о отказу.

Имајући у виду напред изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Суд је одбацио ревизију тужиоца у преосталом делу налазећи да је тужилац успео у делу захтева којим је утврђено да је засновао радни однос на неодређено време. Стога исти нема правни интерес да изјављује ревизију у том делу јер према члану 410. став 2. тачка 4. ЗПП прописао је да је ревизија недозвољена ако лице које је изјавило ревизију нема правни интерес за подношење ревизије.

У погледу преосталог дела ревизије тужиоца који се односи на поништај решења о годишњим одморима, тај део захтева не може се подвести под одредбу члана 441. ЗПП, јер се не ради о ситуацији за заснивање, престанак и трајању радног односа. Сходно томе, у том делу се може одлучивати у смислу члана 408. ЗПП.

Вредност предмета спора у том делу је непроцењена, јер сходно члау 15. Закона о судским таксама узима се као да је вредност спора опредељена на износ од 15.000,00 динара.

Према члану 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је дана 09.08.2023. године, па како је очигледно да вредност спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења, то следи да ревизија тужиоца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Правилна је и одлука суда о трошковима поступка.

Имајући у виду напред изнето, сходно цитираном пропису, као и члану 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**